

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Mf.V.30.038/2024/6.

Felperes: felperes neve

(Cím2.)

Alperes: alperes

(Cím1.)

Alperesi jogi képviselő: Ormai, Papp, Czike és Társai Ügyvédi Iroda (Cím12;
képviseli: képviselő1 ügyvéd)

A per tárgya: írásbeli figyelmeztetés hatályon kívül helyezése

Az elsőfokú bíróság neve és a fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Tatabányai Törvényszék, 54.M.70.066/2022/73.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

Felperes, 78.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 857 (nyolcszázötvenhét) euró 25 (huszonöt) cent másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla megállapítja, hogy 15.000 (tizenötezer) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélettel szemben nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást tekintette irányadónak, mely szerint a felperes az alperessel 2019. szeptember 1. napjával létesített határozatlan időre munkaviszonyt; a felperes ezt megelőzően is az alperes foglalkoztatásában állt közalkalmazotti jogviszonyban. Az alperes a felperest jelenleg is zenetanár munkakörben foglalkoztatja.

[2] Az alperes fenntartója, a Fenntartó neve (továbbiakban: Fenntartó). A Fenntartó által felállított, állandó tagokból álló Fenntartói Etikai Bizottság (továbbiakban: Bizottság) feladata, hogy a fenntartásában álló tanintézményekben felmerülő kivizsgálást igénylő eseteket gyorsan és hatékonyan kezeljék, továbbá ennek keretében a Fenntartónál felelősséggel bíró személyek részére etikai döntést igénylő esetekben tanácsot adjon.

[3] A Bizottság vizsgálatára irányadó a 2022. április 04. napján hatályba lépett „Eljárásrend a gyermekbántalmazási esetek kezelése során” (továbbiakban: Eljárásrend) megnevezésű szabályzat. Az Eljárásrend az alperes SZMSZ-ének mellékletét képezte. Az Eljárásrend 8. pontja szerint a vezetőnek értesítenie kell a feltételezett elkövetőt a vizsgálatról.

[4] A felperes növendéke, tanú1 2022. márciusában abbahagyta zongoratanulmányait, mert egy ideje kellemetlenül érezte magát a zongoraórákon, zavarta a felperes túlzott bizalmassága és megjegyzései. A növendék ekkor 17 éves volt.

[5] A felperes a zongoraórákon több alkalommal tett a tanár-diák viszonyba nem illő tartalmú dicsérő megjegyzést a növendék öltözködésére, külsejére, ennek keretében azt mondta neki, hogy ilyen feleséget szeretne. Fizikai érintkezésre nem került sor, a felperes nem érintette meg növendékét, akit azonban a fenti megjegyzések zavartak.

[6] 2022. április 07. napján jutottak tanú2, alperesi fuvolatanár pedagógus tudomására a tanú1 és a felperes között történt események. tanú2 2022. április 11. napján jelezte törvényes képviselői igazgatónőnek az esetet.

[7] A növendék édesapja szerint a felperes átlépett egy határt, egy férfi tanár semmilyen körülmények között nem mondhat ilyet egy kamasz, még kiskorú lánynak.

[8] 2022. április 25. napján az igazgatónő személyesen meghallgatta a felperest, tájékoztatta a beszélgetés elején, hogy tanú1 növendék kimaradása miatt bejelentés érkezett egy kollégától. Az igazgatónő tájékoztatta arról is a felperest, hogy amennyiben abúzusról bejelentés érkezik, azt az Eljárásrend szerint kezelni kell.

[9] A beszélgetésről hangfelvétel készült, amiről az igazgatónő tájékoztatta a felperest. A hangfelvételtől az igazgatónő jegyzőkönyvet készített, mely nem szó szerint tartalmazta az elhangzottakat. Az igazgatónő által készített jegyzőkönyv szerint a felperes

részéről a következők hangzottak el: „tulajdonképpen volt egy ilyen közeli viszony, na de hát nekem vannak az én növendékeimmel ilyen közeli viszonyaim” továbbá, hogy „vannak ilyen lányok, akik kicsit dörgölőznek a lábukkal, az ember egy ideig hagyja, aztán elhúzódik mintha mi sem történt volna”, valamint, hogy „nálam veszélyes terület az a női növendék ügy” és „ember legyen a talpán egy férfi tanár, pláne hogyha egy ilyen helyes teremtsérről van szó”, „ezer hájjal kengették, amikor mondtam neki egy bókot, és örült neki. Egyébként nekem ez egy stratégiám is, hogyha a kislány dicséretet akar – mert látom rajta, hogy azt akar, tehát azt akarja, hogy respektálják a nőiségét – akkor valamilyen szintig meg kell adni”.

[10] Az igazgatónő a beszélgetés során kiemelte, az a probléma, hogy ez már a második ilyen jellegű eset, és utalt tanú⁴ korábbi növendék kimaradására, mely kapcsán a felperes szóbeli figyelmeztetésben részesült. A felperes egy korábbi növendéke a 2016/2017-es tanév során is azért hagyta abba a felperesnél zenei tanulmányait, mert frusztrálónak, illetve megalázónak tartotta a felperes szexuális irányú közeledését, amelynek következtében 2018-ban kénytelen volt más tanárhoz átkérnie magát.

[11] A kivizsgálást a továbbiakban a Bizottság folytatta le. A Fenntartót az igazgatónő először 2022. április 13. napján szóban, ezt követően e-mail-ben 2022. április 23. napján kereste meg, majd a kivizsgáláshoz szükséges dokumentumokat (a jegyzőkönyvet, az igazgatónő által készített folyamatleírást, illetve az esetleírást) 2022. április 27. napján küldte meg tanúnak, mint a Fenntartó tanügyi igazgatójának.

[12] A Bizottság az általa lefolytatott vizsgálatban egy külsős személyt, tanú⁵t (a intézménynév⁴ igazgatóját, tanügyi szakértőt) kérte fel, hogy készítsen független etikai véleményt a felperes magatartásáról. Ez az etikai vélemény a felperes és az igazgatónő beszélgetése során készült jegyzőkönyv részleteit elemzi, nem minősül alkalmassági vizsgálatnak.

[13] A Bizottság az Eljárásrend alapján folytatta le a vizsgálatot. Az eljárásrend 8. pontjában foglaltak alapján a vezető értesítette felperest a vizsgálatról, a jegyzőkönyvbe foglaltak szerint. Az ügyben büntetőeljárás nem indult.

[14] Az alperes 2022. május 10. napján a felperessel írásbeli figyelmeztetést közölt, melyben rögzítette, hogy ennek oka: abúzus (visszaélés, bántalmazás) elkövetése, a Kódexnév Etikai és Szakmai Kódexben lefektetett és magára kötelezően betartandónak elfogadott esetek, 2.1.2. Tiltott viselkedések) megszegése, a hatályos SZMSZ 1.2.3. „Etikai-kódex” – részletek pontjában megfogalmazott elvárások be nem tartása („Tanítványait kellő bölcsességgel formálja és koruknak, nemüknek megfelelő magatartásformával irányítja”).

[15] Az Etikai Kódex bevezető része szerint az abúzus nemcsak fizikai, hanem lelki, illetve szóbeli bántalmazásban is megvalósulhat, a 2.1.2. pont pedig rögzíti, hogy zaklatásnak, így tiltott viselkedésnek számít bármilyen túlzott szexuális jellegű figyelem, amely a másokban félelmet és rossz közérzetet kelt, ide tartozik a nemiségre vonatkozó minden degradáló megjegyzés, vagy tett. Tilos erotikus érzelm bármilyen kimutatása kiskorúval szemben, továbbá a ruházkodáshoz, viselkedési formákhoz fűzött gúnyos kommentárok, megjegyzések.

[16] Az SZMSZ 1.2.3. pontjában (Etikai Kódex részletek – kapcsolat a tanítványokkal) foglaltak alapján a felperes kötelessége az lett volna, hogy „tanítványait kellő bölcsességgel formálja és korúknak, nemüknek megfelelő magatartásformával irányítsa”, továbbá a felperesnek „minden helyzetben meg kell őriznie nevelői mivoltát.”.

[17] A jövőbeni elvárt magatartásként kiemelésre került az írásbeli figyelmeztetésben, hogy a Kódexnév Etikai és Szakmai Kódexben és az SZMSZ-ben lefektetett etikai előírások megtartása, minden pedagógiai helyzetben elsődleges szempontként vegye figyelembe a kiskorú érzékenységét, minden pedagógiai helyzetben vegye figyelembe jelen írásbeli figyelmeztetés mellékleteként átadott „Etikai megfontolások és javaslatok az abúzus ügy kapcsán” szakértői dokumentumban megfogalmazottakat.

[18] Az alperes tájékoztatta a felperest, hogy esetleges további abúzus elkövetése esetén súlyosabb eszközöket fog alkalmazni. Az írásbeli figyelmeztetés átadása során mellékletként átadásra került az írásbeli figyelmeztetésben hivatkozott szakértői dokumentum és a gyermekvédelmi esetleírás.

[19] A felperes keresetlevelében annak megállapítását kérte, hogy az írásbeli figyelmeztetés jogszabályba ütközés, valamint elkésettség miatt semmis. Másodlagosan kérte a bíróságtól, hogy a szám. iktatószámú írásbeli figyelmeztetést semmisítse meg (helyezze hatályon kívül), mivel a kifogásolt magatartást/magatartásokat nem tanúsította; továbbá arra, hogy alperes az írásbeli figyelmeztetést nem indokolta, ezért az alperes a valós, világos, okszerű indokolási kötelezettségének nem tett eleget. A felperes módosított kereseti kérelmében a személyiségi jogai megsértése vonatkozó kereseti kérelmét nem tartotta fenn. Kérte továbbá az alperes perköltségben való marasztalását.

[20] A felperes a semmisség megállapítása körében kifejtette, az írásbeli figyelmeztetés indokolásának hiánya jogszabályt sért, hivatkozott a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (továbbiakban: Mt.) 22. § (5) bekezdésére, valamint Mt. 56. § (5) bekezdésére. Kiemelte, hogy az alperes a gyermekbántalmazási esetek kezelése során alkalmazandó, rá nézve kötelező eljárási rend lényeges szabályait nem tartotta meg. Az elkésettség körében előadta, hogy jogszabályt sértett az írásbeli figyelmeztetés elkésettsége az Mt. 78. § (2) bekezdésére figyelemmel. Hivatkozott továbbá arra is, hogy abúzust (visszaélést, bántalmazást) nem követett el.

[21] A felperes kereseti kérelme alapjául hivatkozott a BH1998.510., BH1975.334., a Fővárosi Törvényszék Mf.640.957/2014/8. számú eseti döntésekre, valamint az Mt. 6. § (1) és (2) bekezdéseire, az Mt. 9. § (3) bekezdéseire, az Mt. 10. § (1), (4), (5) bekezdéseire, a munkaköri, szakmai, illetve személyi higiénés alkalmasság orvosi vizsgálatáról és véleményezéséről szóló 33/1998. (VI. 24.) NM rendeletre, az Mt. 56. § (3) és (5) bekezdéseire, továbbá az Mt. 78. § (2) bekezdésére.

[22] Felperes előadta, az ismeretlen szerzőjű „Gyermekvédelmi esetleírás” alapján a munkáltató a feltételezett, de alaptalanul állított abúzusról 2022. április 11. napján szerzett tudomást. A tudomásszerzéshez az Mt. 15 napos szubjektív jogvesztő határidőt kapcsol, így a

figyelmeztetés elkészült. Az elkészítés okán az írásbeli figyelmeztetés nem hatályosulhatott, úgy kell tekinteni, mintha nem is létezne.

[23] A felperes kifejtette, hogy az írásbeli figyelmeztetés indokolást nem tartalmaz, egy ténymegállapítást közöl (abúzus elkövetése), és megjelöli azon szabályzatokat, amelyeket az alperes szerint a felperes megszegett. A ténymegállapítások nem felelnek meg a valóságnak. A terhére rótt abúzust nem követte el, az Etikai Kódex és az SZMSZ rendelkezéseit nem szegte meg.

[24] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását, valamint perköltségben való marasztalását kérte. Kifejtette, a munkaviszony fennállása alatt a felperes az Mt. 6. § (2) bekezdésében foglalt szabályok alapján jóhiszemű és tisztességes eljárásra lett volna köteles. A Munkaszerződés 8. pontja, továbbá az Mt. 52. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezések szerint lett volna köteles munkáját végezni, valamint a munkakörének ellátásához szükséges bizalomnak megfelelő magatartást tanúsítani.

[25] Az alperes álláspontja szerint az Etikai Kódex által elvárt „keresztény erkölcs normáinak” a felperes saját maga által is beismert magatartása nem felel meg. Az Etikai Kódex bevezető része, továbbá annak 2.3. pontja (szexuális visszaélés tilalma) alapján az abúzus nemcsak fizikai, hanem lelki, illetve szóbeli bántalmazásban is megvalósulhat. A felperes jelen per tárgyát képező magatartása az Etikai Kódex rendelkezéseit megsértette.

[26] Az alperes kiemelte felperes SZMSZ 1.2.3. pontja szerinti (Etikai Kódex részletek – kapcsolat a tanítványokkal) kötelezettségét, melynek nem tett eleget. A növendékkel kokettáló, flörtölő és szexuálisan meg nem engedett tartalmú kommunikáció az SZMSZ idézett rendelkezéseivel ugyancsak nem áll összhangban.

[27] Alperes hivatkozott arra is, hogy az írásbeli figyelmeztetés közlésére nem a felperes által tévesen hivatkozott Mt. 56. §-a alapján került sor. Az alperesnek, mint munkáltatónak munkaszerződéses rendelkezés hiányában is, az utasítás jogából eredően joga van a munkavállalót írásbeli figyelmeztetésben részesíteni, amennyiben megítélése szerint a felperes munkaviszonyból származó bármely köteletségét megszegte. A felperes által hivatkozott Mt. 56. § (5) bekezdése, 22. § (5) bekezdése, valamint a 78. § (2) bekezdése a perbeli írásbeli figyelmeztetés szempontjából irreleváns. Az alperest az általa kiadott írásbeli figyelmeztetésben szereplő indokoláson túlmenően további indokolási kötelezettség nem terhelte. A felperes állításával ellentétben az írásbeli figyelmeztetés nem elkészült, mert az Mt. a munkáltató utasítási jogából eredő figyelmeztetési jogának gyakorlására nem szab semmilyen határidőt. Az alperes álláspontja szerint a felperessel az Mt.-ben foglalt utasításadási jogból eredően [Mt. 52. § (1) bekezdés c)], a fentiekben előadottak szerinti valós indokokra alapítottnak, időszerűen és a felperes által tanúsított magatartással arányosan, az Mt. 24. § (1) bekezdésében foglalt szabályok szerint közölt írásbeli figyelmeztetést, amely ekként hatályosult. A perbeli figyelmeztetés semmisségére nem lehet jogszerűen hivatkozni, annak hatálytalansága iránt nem lehet kérelmet előterjeszteni.

[28] A Bizottság semmiféle alkalmassági vizsgálatot nem folytatott, így javaslata sem az alkalmassággal kapcsolatos következtetésekre vonatkozott, hanem arra irányult, hogy elsősorban etikai szempontok mérlegelésével tegyen javaslatot a felperessel szemben

felmerült kifogások helyes értékelésére. A perbeli ügy kapcsán semmilyen alkalmassági vizsgálatra nem került sor, csak egy belső kivizsgálásra, a felperes által hivatkozott NM rendelet, illetve az Mt. 10. § (4) bekezdése, továbbá a felperes által hivatkozott NAIH tájékoztató a jelen ügy megítélése szempontjából irreleváns.

[29] Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes keresetét elutasította, kötelezte perköltség viselésére.

[30] Az elsőfokú bíróság az eljárás során az Mt. 6. § (1) bekezdésére, az Mt. 17. § (1) bekezdésére, az Mt. 15-16. §-ra, az Mt. 22. §-ra, az Mt. 24. §-ra, az Mt. 27. §-ra, az Mt. 52. § (1) bekezdés c) pontjára, az Mt. 56. §-ra, az Mt. 78. §-ra, a nemzeti köznevelésről szóló CX. törvény (továbbiakban: Nkt.) 32. § (1) bekezdés i) pontjára volt figyelemmel. Kiemelte, hogy jelen peres eljárásnak nem volt tárgya a felperes pályafutásának értékelése, fentiek alapján ítélete indokolásában erre nem tért ki.

[31] Nem volt vitatott peres felek között az írásbeli figyelmeztetés átadásának időpontja, hogy az írásbeli figyelmeztetéssel átadásra került a felperesnek a gyermekvédelmi esetleírás, és a szakértői dokumentum, továbbá az, hogy a felperes az iskola Etikai Kódexét, valamint az SZMSZ tartalmát ismerte. Vitatott volt az írásbeli figyelmeztetés jogszerűsége, hogy a felperes abúzust követett el. Felperes állította, hogy az eljárás lefolytatása során alkalmazott Eljárásrendet nem ismerte, vitatta, hogy e körben az alperes eljárása a jogszabályi előírásoknak megfelelt.

[32] Az elsőfokú bíróság a kereseti kérelemre figyelemmel elsődlegesen a felperes által hivatkozott semmisséget vizsgálta, az Mt. 27. § (1) bekezdését, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (továbbiakban: Ptk.) 6:96. §-át alkalmazta. A Kúria Mfv.10.035/2023/7. számú precedensképes határozata alapján rögzítette, hogy a jogszabályi rendelkezések és a bírói gyakorlat egyértelműen elkülöníti egymástól az írásbeli figyelmeztetést és az Mt. 56. § (1) bekezdés szerinti hátrányos jogkövetkezményt (Mfv.I.10.351/2017/4., Mfv.I.10.354/2017/5., Mfv.I.10.357/2017/6., Mfv.II.10.073/2021/4.). Eszerint az írásbeli figyelmeztetés a munkáltató fegyelmi, ellenőrzési és utasítási jogából eredő diszkrecionális eszköz annak legenyhébb formában történő szankcionálására, ha a munkavállaló kötelezettségszegést, mulasztást követ el. Az írásbeli figyelmeztetés a munkáltató ellenőrzési és utasítási jogából eredő olyan munkafegyelmet biztosító eszköze, amellyel felhívja a munkavállaló figyelmét az általa helytelenített magatartástól való tartózkodásra, illetve a szabályszegést a rosszallással kifejezetten szankcionálja. A munkáltatót az írásbeli figyelmeztetés joga – az Mt. 56. § (1) bekezdésétől eltérően – kollektív szerződés, illetve munkaszerződés felhatalmazásának hiányában is megilleti (Mfv.II.10.073/2021/4.).

[33] A bíróság megállapította, hogy az alperes az egyoldalú jognyilatkozatát az Mt.-ben meghatározott esetekben köteles indokolni, mivel az Mt.-ben felsorolt esetek között nem szerepel az írásbeli figyelmeztetés, így e körben az indokolás hiánya sem vezethet semmisségre. Az írásbeli figyelmeztetés nem az Mt. 56. § (1) bekezdésében meghatározott hátrányos jogkövetkezmény, ezért az Mt. 78. § (2) bekezdésében foglalt 15 napos szubjektív határidő nem vonatkozik rá, a perbeli írásbeli figyelmeztetés tehát nem elkésztett.

[34] Az elsőfokú bíróság tévesnek tartotta a felperes azon állítását, amely szerint a perbeli írásbeli figyelmeztetés az Mt. 27. §-a alapján azon az alapon munkaviszonyra vonatkozó szabályba ütköző, azaz semmis, mert a munkáltató a felperes esetének kivizsgálására irányadó belső eljárásrendet nem bocsátotta a felperes rendelkezésére. Ilyen belső vizsgálatok jogszerűségének vagy jogszerűtlenségének megállapítására a jogszerű eszköz a munkaügyi per. A jogorvoslat lehetőségéről az alperes az írásbeli figyelmeztetésben az Mt. 22. § (5) bekezdésében foglaltaknak megfelelő tájékoztatást adott.

[35] Az SZMSZ és az Eljárásrend az alperes iskolatitkári irodájában elérhető volt. Ennek megfelelően megállapítható, hogy az alperes az Eljárásrendet az Mt. 17. § (2) bekezdése alapján, a helyben szokásos és általában ismert módon közzétette. A felperes meghallgatásának hiányát illetően megállapította, hogy ilyen irányú kötelezettséget a munkáltató részére sem jogszabály, sem a bírói gyakorlat nem ír elő. A felperes a vizsgálat eredményéről két munkatárssal történő megbeszélést követően figyelmeztetés formájában értesült, azzal szemben jogorvoslati eszközt vehetett igénybe. A felperest az eljárás megindításáról az alperes tájékoztatta, az eljárásrend 8. pontjában foglalt további tájékoztatás pedig azért nem releváns, mert egyéb hatósági eljárás (büntetőeljárás) nem indult.

[36] Az elsőfokú bíróság osztotta azon alperesi álláspontot, miszerint a felperes köznevelési törvényre való hivatkozása a semmisség körében alaptalan volt, és nem megalapozott a felperes jóhiszemű és tisztességes eljárásra való hivatkozása sem. A felperes állításával ellentétben nem történt jogellenes alkalmassági vizsgálat. Alaptalan a felperes hivatkozása a NAIH tájékoztatóra, valamint a munkaköri, szakmai, illetve személyi higiéniás alkalmasság orvosi vizsgálatáról és véleményezéséről szóló 33/1998. (VI. 24.) NM rendeletre is.

[37] Az elsőfokú bíróság kiemelte, az alperes írásbeli figyelmeztetése nem ütközik munkaviszonyra vonatkozó szabályba, továbbá nem állapítható meg, hogy munkaviszonyra vonatkozó szabály megkerülésével jött volna létre vagy nyilvánvalóan a jóerkölcsbe ütközne. A felperes semmisségre történő hivatkozását nem találta megalapozottnak, így érdemben vizsgálta az alperes által kibocsátott írásbeli figyelmeztetést.

[38] A munkáltatónak nemcsak joga, hanem kötelezettsége is adott esetben a figyelemfelhívás, ezzel tudja fenntartani a munkahelyi rendet és fegyelmet, amely adott esetben harmadik személyek jogainak és érdekeinek a védelme szempontjából feltétlenül szükséges. Ilyen esetnek minősül, és intézkedést igényel, amennyiben az arra kialakított „munkahelyi csatornán” keresztül bejelentés érkezik valamilyen jogsérelemmel kapcsolatban, mint ahogy jelen esetben bejelentés történt tanuló növendék vonatkozásában.

[39] A figyelmeztetés önmagában nem okoz érdemi hátrányt a munkavállalónak, és az Mt. sem rendelkezik a figyelmeztetéssel szemben támasztott részletes alaki, tartalmi és eljárási követelményekről, így az „általános” munkajogi, magatartási követelményeket kell rá alkalmazni. Annak kapcsán, hogy az írásbeli figyelmeztetés a jogszabályi követelményeknek megfelel-e (különös tekintettel a tisztességes eljáráshoz való jogra) szükséges vizsgálni, hogy az írásbeli figyelmeztetés indokolása megfelelt-e a világosság követelményének. Az elsőfokú bíróság az MK 95. számú állásfoglalást vette figyelembe és utalt a BH2001.395. számú és a BH2017.348I. számú döntésekre is.

[40] Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy az írásbeli figyelmeztetés okaként abúzus elkövetését jelölte meg az alperes, továbbá pontosan megjelölésre került a Gyermek és Ifjúságvédelem Etika és Szakmai Kódex 2.1.2. tiltott viselkedések megszegése, valamint az SZMSZ tekintetében is pontos szakasz hivatkozás történt. A mellékletként csatolt dokumentum tartalmából következően a világosság követelménye nem csak a felperes vonatkozásában (jognyilatkozat címzettje), hanem általánosságban is megállapítható.

[41] Az elsőfokú bíróság az írásbeli figyelmeztetés valóságát és okszerűségét is vizsgálta. A valóság vizsgálata körében meghallgatta a felperest, valamint széleskörű tanúbizonyítási eljárást folytatott le. A perben a bizonyítékok teljes körű értékelése, mérlegelése alapján megállapította, hogy a felperes tanuló növendékhez képest hatalmi pozícióban volt, az általa tett megjegyzések, esetleges érintések a növendék számára kellemetlenek, zavaróak voltak. A felperes azonban nem látta be cselekedetei súlyát. A felperes az által tartott zongoraórákon átlépett egy bizonyos határt, amely a tanár-növendék kapcsolaton túlmutat. A felperes a szóban forgó szituációkat nem úgy kezelte, ahogy az általában elvárható lett volna, tekintettel életkorára, pedagógusi végzettségére és az alperes, mint katolikus intézmény által támasztott erkölcsi normákra, amely magatartásával a növendékekkel szemben lelki abúzust követett el, ráadásul nem ez volt az első alkalom és nem ez a növendék az első, akivel szemben a felperes ezen magatartását tanúsította.

[42] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint tanú4 esetét is figyelembe kell venni, ami azt mutatja, hogy egy folyamat eredménye az írásbeli figyelmeztetés – erre az ítélkezési gyakorlat lehetőséget biztosít (EBH2016.M27.).

[43] A bizonyítékok értékelése során megállapította, hogy a felperes magatartásával megszegte az írásbeli figyelmeztetésben rögzített Etikai Kódex és SZMSZ hivatkozott rendelkezéseit. A perbeli esetben a felperes által elkövetett abúzus, zaklatás legenyhébb formája valósult meg, a bíróság e körben teljes mértékben okszerűnek ítélte meg az alperes által kiadott írásbeli figyelmeztetést.

[44] Peres feleknek egymással szemben perköltség iránti igényük volt. Az alperes az ügyvédi munkadíjat a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján kérte megállapítani, mértékét 36 munkaóra számításával (180 euró/óra) 6.480 euróban jelölte meg, mely az általános forgalmi adót nem tartalmazza. A felperes kérte annak mérséklését, álláspontja szerint az jelentősen eltúlzott. Az elsőfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdésre figyelemmel az ügyvédi munkadíjat mérsékelte, 700.000 Ft+Áfa összeget talált indokoltnak az elvégzett munkával arányosnak. Az elsőfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi. CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdés rendelkezése alapján a pereszes felperest kötelezte 889.000 Ft perköltség megfizetésére, mely az általános forgalmi adót tartalmazza.

[45] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes törvényes határidőn belül fellebbezést terjesztett elő, kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását azzal, hogy a másodfokú bíróság a kereseti kérelmének adjon helyt. Arra hivatkozott, semmi nem indokolja, hogy visszatérő, felróható magatartást magyaráznak bele a tanításába. Teljesen

félreértik és félremagyarázzák a tanári közvetlenséget. A növendékekkel szeretetteljes, gondoskodó módon viselkedik, a nagyobb lány növendékeknél mindig figyel az érzésvilágukra, maximálisan tiszteletben tartja önállóságukat. A dicséretet alkalomhoz illően teszi meg. A vádak határozottan visszautasítja, katolikus erkölcsi felfogása van, 3 éve elvált, de saját korosztályában keres új partnert, nem keveri össze azt a növendékeivel.

[46] Álláspontja szerint egy természetes és normális dologból „abúzus” ügyet fabrikáltak. tanúl ruhája nem hétköznapi volt, édesanyja estélyinek is beillő zöld ruháját vette fel azon a napon, felperes az átlagostól elűtő öltözködést reagálta le. Biztosan nem hozta szóba a növendék alakját, kedveskedő, viccelődés felé irányította a beszélgetést. Ezt nem rossz, hanem jó pszichológiával tette. Az „zöldike” hasonlat viccelődés, a szituáció jellegénél fogva kizárja a feltételezett erotikus célzásokat.

[47] Az „ilyen feleséget szeretnék...” idézett az aktuális témához, a növendék felvetéseire, a szövegkörnyezethez kapcsolódó megjegyzés volt. A zongoratanítás személyes, nem közösségi oktatás. A feleség hasonlat a növendék empátikus viselkedéséhez kapcsolva merült fel, ebben semmi rendellenes, vagy kifogásolható nem volt. Az alperes SZMSZ-e szerint elvárt a bizalmas viszony a növendékekkel.

[48] Az igazgató által magnón rögzített beszélgetés nem láttamozott, alá nem írt, az igazgató által készített kivonata, amelyből a kedvező részeket kihagyta, ez szolgált alapjául az EKIF szakértői véleménynek és ez alapján állapították meg az abúzust. A növendék szüleit manipulálták, akik a továbbiakban már igazolt jogsértést gondolkodtak. Tanúnyilatkozatuk nem lehetséges, mert az ügghöz tanúként elfogulatlanul és objektíven kell viszonyulni. A már megbélyegzett tanár más elbírálás alá esik.

[49] A kereset célja az volt, hogy a negatív látszatkeltő leírások, megállapítások és vádak valóságtartalmát tisztázza, erre az igazgató nem adott lehetőséget, az ügy érdemében nem vizsgálták, ezért volt kénytelen a beadott kereset útján tisztázni. Az igazgató felelős a perért, az érdemi vizsgálat elmulasztása miatt. A felelősséget az elsőfokú ítélet megállapította, körülbelül 1.000.000 forint fizetésére kötelezte, mert tisztázni akarta azt, amit az igazgató elmulasztott.

[50] A kolléga negatív látszatkeltő bejelentésének fő alapköve, hogy a kislányt „egyedül hívta cseresznyézni”. A tanúzás során a növendék ennek ellenkezőjét erősítette meg. Erről az elsőfokú ítélet hallgat. Az mutatja a figyelmeztetés koncepció voltát, hogy az igazgató célja nem az ügy tisztázása volt, ezt szándékosan elkerülte. Mindenáron egy olyan figyelmeztetés kiadása volt a célja, amely bizonyítja az EKIF vezetősége felé „etikai elvhűségét”. A koncepció eljárás jellemzője, hogy célként jelöli meg az ítéletet, és ehhez megfelelő látszatot kreál. A növendék kimaradását 2022. márciusra írja, pedig a kislány december-januárban maradt ki, vagyis félévtől. Az intézkedés alapjául szolgáló eljárásrend 2022. április 4-től érvényes. A három hónappal korábbi esetre az új eljárásrend nem vonatkozik, szülői panasz vagy bejelentés nem volt. Az április 4. utáni bejelentést úgy kezelik, mintha valami friss ügy lenne, egy célirányos, igazgatói felkérésre készült beadványról van szó.

[51] Az elsőfokú ítélet [107] bekezdésében írtak álláspontja szerint torzító tartalommal idézik a növendék tanúvallomását. Felperes részletezi a növendék tanúvallomását, megjelölte,

hogy miért tartja ellentmondásosnak. Felperes meglátása szerint a tanúvallomások tartalma igazolja a tanúk befolyásolását is.

[52] Az elsőfokú bíróság ítéletében nem értékelte, hogy az alperes írásbeli figyelmeztetése nem konkretizált egy vagy abúzus esetet, hanem egyfajta „általánosságban való abúzus készséget”, hajlamot, határok nem tartását említette a figyelmeztetés indokául, ami az állandó dicsérekben, cseresznyeszedés meghívásban és hónapokon keresztül zajló, kellemetlen zaklatássorozatban nyilvánult meg. Abúzust nem lehet elkövetni általánosságban. A feleség hasonlat nem is szerepelt, mint az abúzus indoka.

[53] Lényeges szempont, hogy az abúzus kivizsgálására, az EKIF etikai állásfoglalásra és szakértői véleményre nem is kerülhetett volna sor. Az elsőfokú ítélet megállapít lelki abúzusként olyan tetteket, amelyek egyikét az abúzust megállapító fenntartói szakvélemény meg sem említett, mint indokot. Az elsőfokú ítélet által megállapított másik negatívan értékelt magatartás a nem mindennapi ruha dicsérete volt, amelyről az abúzus állítása teljesen megalapozatlan. Az elsőfokú ítélet nem bizonyít erotikus vagy személyiségsértő tartalmat, nem veszi figyelembe a növendék és a szülő abúzust kizáró véleményét.

[54] A felperes véleménye szerint a dicsérek jelen vannak a zenetanításban, és ezek nem korlátozódnak csupán a szakmai dolgokra, hanem az öltözködésre is kiterjednek. Más kolléga is számos alkalommal dicséri meg a vizsgázók ruháit. Kettős mércét nem kellene alkalmazni, kétéves abúzus tortúrát elviselni, és 1.000.000 forintot kifizetni azért, mert megdicsérte a növendék édesanyjától átvett ruháját. Az alperes SZMSZ előírja a bizalmas tanár-diák kapcsolatot, ezért élhet tanárként bizalmas közlésekkel a növendékekkel kölcsönösen kialakult bizalmassági szint szerint. Határtúllépésről beszélnek, nem veszik figyelembe, hogy az ilyen bizalmas kapcsolat 8-9 éves tanári munka eredménye. A szülőket a már elért bizalmasság szintje zavarta, e szerint módosította a lány is visszamenőleg a bizalmassági szint elfogadását. Sem a kislány, sem az édesapja nem minősítette visszaélésnek a tanári magatartást. Az abúzussal szembeni zéró tolerancia nem jelenti azt, hogy természetes emberi megnyilvánulásokat, hosszú évek alatt kialakult tanár-diák bizalmas viszonyt abúzusnak kell állítani, mert a szülőket ez zavarja, kockázatot láttak benne.

[55] A felperes hivatkozott arra is, hogy egy másik növendék, tanú4 ügye teljesen irreleváns. Nem jogszerű, hogy egy hat évvel korábbi esettel, egy másik növendék vélt bántalmazásával, annak látszatával indokolják a jelenlegi ügyben alaptalanul megállapított abúzust. A korábbi növendék is felperes egyik legkedvesebb növendéke volt, vele is bizalmas, kölcsönösségen alapuló jó kapcsolata alakult ki. Felperes véleménye szerint az egész ügy kolléganője tanári hiúságából fakad. A 2022. áprilisi új eljárásrend megjelenése adott arra lehetőséget, hogy a növendék kimaradását egy ellene induló abúzus vizsgálat lehetősége felé tereljék. Amit a korábbi növendék a tárgyaláson elmondott, nem felel meg a valóságnak.

[56] Összefoglalóan egy tanárral szembeni rosszhiszemű, lejárató és teljes mértékben igazságtalan lépésnek tartja az alperes részéről a „növendékbántalmazása” címen kiadott figyelmeztetést. Az SZMSZ-ben elvárt bizalmasság szintje kiterjedhet a magánélet szintjére. A felmerülő aktuális témák a kölcsönös bizalmasság szintje szerint kerülnek közlésre, ezért nem kérést, nem tolatást, és nem lép át megengedett határt. Ezek helyénvalóságának megítélése a tanár szuverenitásának kérdése, ezek megkérdőjelezése a tanári szuverenitás

sérelmét jelenti. Az iskola az abúzust, a bántalmazást, a növendék és szülő ellentétes nyilatkozata ellenére megállapította. Kizárólagosan a fél füllel hallott szülői reakció indította el az iskola eljárását.

[57] A felperes a perköltséggel kapcsolatosan eladta, hogy az elsőfokú tárgyalás során önkéntes jogi képviselő segítette. Közös megállapodás alapján az ügyvédi iroda a képviselőt a fellebbezés beadása előtt visszavonta. Az elsőfokú eljárásban két kérelem vonatkozásban visszavonta a keresetét, ezek tekintetében az alperes nem nyerte meg a pert, az ügyvédi munkáért mégis 2.000.000 forintot igényelt, amelyet az elsőfokú bíróság 200.000 forintra mérsékelte. Az elsőfokú ítélet ezen felül 900.000 forint perköltség megfizetésére is kötelezte a felperest. A felperes pernyertessége esetére a jogtalan 200.000 forint megfizetését kérte, hogy az elsőfokú eljárásban ingyenesen segítő ügyvéd munkáját ki tudja fizetni. További perköltség igényt nem terjesztett elő. Másodfokú pervesztés esetére mentesítését kérte a hatalmas perköltség megfizetése alól, mert ha az igazgatónő tisztázta volna az ügyet, nem indult volna per. A felperes fellebbezésében tárgyalás tartását kérte.

[58] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete érdemben helytálló. Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a tényállást teljes mértékben feltárta, a bizonyítékokat egyenként, és összességében értékelte. Az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből a jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésével és alkalmazásával helytálló jogi következtetést vont le. Mindezek alapján a Pp. 383. § (1), (2) bekezdés és 386. § (4) bekezdés alapján az ítélet helybenhagyását és a felperest másodfokú perköltség viselésére kötelezését kérte a becsatolt megbízási szerződés alapján.

[59] A felperes fellebbezése nem megalapozott.

[60] A másodfokú bíróság a Pp. 376. § alapján a felperes fellebbezését tárgyaláson bírálta el.

[61] A másodfokú bíróság megállapította, hogy a Pp. 379. §-ban és a 380. §-ban írt kötelező hatályon kívül helyezési ok nem merült fel, az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a tényállást a Pp. 279. § (1) bekezdése szerint a bizonyítékok okszerű értékelésével helyesen állapította meg, és a kereseti kérelemről az irányadó anyagi jogszabályok helyes alkalmazásával megalapozott döntést hozott. A másodfokú bíróság a felperes fellebbezését annak korlátai között, a Pp. 370. §, 372. §, 369. § (1) és (3) c) pontjában foglaltak alapján bírálta el.

[62] A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az alperes 2022. május 10-ei írásbeli figyelmeztetése munkaviszonyra vonatkozó szabályba ütközik-e. Az elsőfokú eljárásban lefolytatott bizonyítási eljárás során beszerzett okirati bizonyítékok, a 2022. április 25-én a felperes meghallgatásáról felvett jegyzőkönyvben foglaltakra is figyelemmel azt a következtetést vont le a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság az Mt. 27. § (1) bekezdésében, valamint a Ptk. 6:96. §-ában írtaknak megfelelően helyesen állapította meg, hogy az alperes perbeli eljárása a felperessel közölt írásbeli figyelmeztetés kiadásakor nem valósított meg jogszabálysértést. Az alperes eljárása,

intézkedése nem tekinthető jogszabályba ütközőnek, semmisnek. Arra is megalapozottan hivatkozott az elsőfokú bíróság a Kúria Mfv.10.035/2023/7. számú precedensképes határozata alapján, hogy a bírói gyakorlat egyértelműen elkülöníti egymástól az írásbeli figyelmeztetést és az Mt. 56. § (1) bekezdés szerinti hátrányos jogkövetkezmény alkalmazását. A perbeli esetben a felperes részére az alperes írásbeli figyelmeztetést adott az Mt. 52. § (1) bekezdés c) és d) pontban rögzített munkavállalói kötelezettségek teljesítésének ellenőrzéséből fakadó jogkövetkezményként. Az elsőfokú bíróság ítéletének [73] bekezdésében részletesen kifejtette, hogy az írásbeli figyelmeztetés a munkáltató fegyelmi, ellenőrzési és utasítási jogából eredő lehetőség, és olyan munkafegyelmet biztosító eszköz, amellyel felhívja a munkavállaló figyelmét az általa helytelenített magatartástól való tartózkodásra. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság részletesen levezetett jogi okfejtésével teljes mértékben egyetértett, azt kiegészíteni nem kívánja.

[63] Az elsőfokú bíróság abban a kérdésben is helyesen foglalt állást, hogy nem vitatottan az alperesnél 2022. április 4-én lépett hatályba az „Eljárásrend a gyermekbántalmazási esetek kezelése során”, amely az alperes SZMSZ-ének mellékletét képezi, és a helyben szokásos módon az alperes kifüggesztéssel közzétette. A felperes alperes által kifogásolt magatartása tényszerűen a gyermekbántalmazási esetek kezelésére vonatkozó eljárásrend hatályba lépése előtti időszakra tehető, de a munkatárs jelzése, az igazgatónő tudomásszerzése 2022. április 12-én történt, a felperes perbeli üggyel kapcsolatos meghallgatása 2022. április 25-én, az eljárásrend hatályba lépését követően történt. A munkáltatói jogkör gyakorlójának a gyermekbántalmazási esetek kezelésére vonatkozó eljárásrend kötelezettséget jelentett arra vonatkozóan, hogy a fenntartó felé az esetet jelezze. Az igazgatónő részéről a jelzés 2022. április 27-én történt meg, ezt követően a fenntartó által felállított bizottság az SZMSZ 1.2.3. pontja (Etikai Kódex), a lefektetett etikai előírások megtartásának alapulvételével független külső szakértő bevonásával foglalt állást. Ez az eljárás az alperes belső szabályzatának, az SZMSZ-nek, valamint az Etikai Kódexnek a figyelembevételével, megtartásával lefolytatott, jogszerű eljárás volt. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a felperes által tanúsított magatartás az SZMSZ részét képező Etikai Kódexben a pedagógus magatartásával szemben támasztott elvárásnak nem felelt meg.

[64] A felperes az írásbeli figyelmeztetés jogszabályba ütközésére, az Mt. 22. § (5) bekezdés és 56. § (1) bekezdés megsértésére hivatkozott. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában részletesen kitért arra, hogy a perbeli írásbeli figyelmeztetés nem tekinthető az Mt. 56. §-ban szabályozott hátrányos jogkövetkezményt tartalmazó munkáltatói jognyilatkozatnak, az Mt. 22. § (5) bekezdése szerinti indokolási kötelezettség nem terhelte az alperest. Az alperes jogorvoslatra vonatkozó tájékoztatást adott a felperes részére, amivel a felperes élt, az általa indított munkaügyi perben a bíróság vizsgálta az alperes eljárását, az alperes eljárásának alapjául szolgáló felperesi magatartást jelen perben.

[65] A felperes munkaköri kötelezettségének teljesítése során a magatartását a növendékekkel szemben az Mt. 52. § (1) bekezdés c) pontja szerint a belső szabályzatok, az SZMSZ 1.2.3. pont, és az Etikai Kódex figyelembevételével kell tanúsítania. A perbeli esetben tanúl növendék és az édesapa, valamint az édesanya tanúvallomása is alátámasztotta, hogy az etikai követelményt a felperes megsértette, a növendék tanítása során a tanár-diák viszony határait túllépve olyan magatartást tanúsított, melyet a növendék és a szülei zavarónak tartottak, ennek következményeként a zeneiskolai tanulmányait a növendék abbahagyta.

[66] Az elsőfokú eljárás során lefolytatott bizonyítás anyaga, a tanúnyilatkozatok, a felperes 2022. április 25-én az igazgatónővel folytatott beszélgetése alapján készült jegyzőkönyv tartalma egyértelműen igazolja, hogy a felperes a sértett növendék vonatkozásában a Gyermek- és Ifjúságvédelem Etika és Szakmai Kódex 2.1.2. szerinti tiltott viselkedést tanúsított. Az alperes az abúzus elkövetését ezzel részben definiálta, és beigazolódott, hogy a kiskorú tanítványban a felperes viselkedése, magatartása félelmet, rossz közérzetet keltett.

[67] A felperes a fellebbezésében arra hivatkozott, hogy a tanúk manipuláltak voltak a tanúnyilatkozat megtételekor, de ezt az állítását semmivel nem igazolta, és ugyancsak alaptalanul sérelmezte, hogy szubjektív nyilatkozatot tettek. A tanúk, a növendék, valamint a növendék édesapja és édesanyja is az igazmondási kötelezettségre történő figyelmeztetést követően tettek tanúnyilatkozatot, saját élményeikről, a történekről számoltak be. A tényállási elemek vonatkozásában a felperes nyilatkozata és a tanúnyilatkozatok között nem volt ellentmondás. Arra vonatkozóan pedig, hogy a sértett növendék hogyan élte meg a tanúnyilatkozatában említett eseményeket, benne milyen hatást váltott ki a felperes viselkedése, kizárólag ő tudott személyes és hiteles nyilatkozatot tenni, amelyet a felperes alaptalanul kifogásol.

[68] Az elsőfokú bíróság az írásbeli figyelmeztetés indokolásának világosságát, valóságát és okszerűségét vizsgálta, a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok, tanúvallomások mérlegelése alapján helyesen vont le következtetést arra, hogy a felperes viselkedése kellemetlen helyzetet okozott a növendék számára, traumatikus élménye keletkezett, ami az életére negatív értelemben kihatott. Az alperes és az elsőfokú bíróság is megalapozottan minősítette az abúzus enyhe esetének a felperes viselkedését. Az alperes által alkalmazott írásbeli figyelmeztetés a felperes által tanúsított magatartással arányban áll.

[69] A Pp. 279. § helyes alkalmazása mellett nem volt indokolt tanú⁴ tanúvallomásának kirekesztése a bizonyítékok köréből, mert a tanú a pár évvel korábbi felperessel kapcsolatos saját élményeiről tett vallomást, mely alkalmas volt annak igazolására, hogy a felperes nem kizárólag a perbeli esetben érintett növendék vonatkozásában, hanem évekkorábban más növendék vonatkozásában is tanúsított olyan tanári, pedagógusi magatartást, amely a növendéket az órán kellemetlen helyzetbe hozta, amitől a növendék zaklatott lelki állapotba került, és ez sokáig hatással volt rá.

[70] A felperes a fellebbezési eljárásban a növendék vonatkozásában a Messenger üzenetekre kívánt hivatkozni, amelyek az elsőfokú eljárás során becsatolásra nem kerültek, de a tartalmukra a tanúvallomásában a növendék is utalt, és az elsőfokú bíróság a határozata meghozatalánál ezeket is értékelte. Ezek az üzenetváltások nem változtattak azon, hogy a felperes magatartásával megszegte az írásbeli figyelmeztetésben hivatkozott Etikai Kódex és SZMSZ rendelkezéseit, viselkedésével a növendékben kellemetlen érzetet váltott ki, az abúzus, a zaklatás legenyhébb formáját megvalósította. Az alperes eljárása, a kiadott írásbeli figyelmeztetés okszerű volt, jogszabálysértés nem volt megállapítható az alperes részéről.

[71] Az elsőfokú bíróság a felperes pervesztességére figyelemmel rendelkezett a Pp. 83. §, valamint a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. §-a alapján az alperest megillető az ügyvédi

munkadíj összegéről. Az alperes által előterjesztett perköltségigényt az elsőfokú bíróság mérsékelte, melyet részletesen indokolt, számításait levezette. A másodfokú bíróság nem látott lehetőséget az alperest megillető perköltség további mérséklésére a felperes személyi körülményeire tekintettel. Az alperes jogi képviselője az eljárás során az ellenkérelmét, beadványait, bizonyítási indítványait határidőben megtette, eljárása az ügy időszerű befejezését nem hátráltatta. Az elsőfokú bíróság által megállapított ügyvédi perköltség összege a kifejtett ügyvédi tevékenységre is figyelemmel nem tekinthető kirívóan eltúlzottnak. Méltányosságból az alperest megillető perköltség összegének mérséklésére nincs lehetősége a másodfokú bíróságnak, figyelemmel a Kúria II.Pfv.20.887/2023/6. számú precedensképes határozatában foglaltakra is.

[72] A másodfokú bíróság a fentiekben részletesen kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése, és 386. § (4) bekezdésére utalva helyes indokaira tekintettel hagyta helyben.

[73] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért az alperes ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési eljárásban felmerült perköltsége viselésére a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a másodfokú bíróság a felperest, melynek összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjára utalva határozta meg.

[74] A pereszes felperes a Pp. 525. § (1) bekezdése, valamint a munkavállalói költségkedvezmény megállapításáról és érvényesítésének szabályairól szóló 73/2009. (XII. 22.) IRM rendelet alapján munkavállalói költségkedvezményre jogosult, erre való tekintettel a fellebbezési eljárás feljegyzett illetéke – melynek összegét az 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdése alapján állapította meg a másodfokú bíróság –, a Pp. 102. § (6) bekezdés alapján az állam terhén marad.

[75] A Pp. 365. § (2) bekezdése szerint az ítélettel szemben fellebbezésnek helye nincs.

Győr, 2024. november 5.

Dr.Mózsa Gábor s.k.
a tanács elnöke

Dr.Bartus Erika s.k.
előadó bíró

Dr.Ferenczy Tamás s.k.
bíró